

Na alle omwegen

kies ik voor geluk

Dit boek is een werk van fictie. Namen, personages, handelingen en incidenten zijn het product van de verbeelding van de auteur of worden op fictieve wijze gebruikt. Elke gelijkenis met daadwerkelijke gebeurtenissen, locaties of personen, levend of dood, is volkomen toevallig.

Schrijver: B.C.F. Bilterest

Coverontwerp: B.C.F. Bilterest

ISBN: 9789403912875

© B.C.F. Bilterest

Na alle omwegen

kies ik voor geluk

B.C.F. Bilterest

Hoofdstuk 1

De vraag die blijft

Toen de deur achter hem dichtviel, bleef Chantal nog even staan.

Niet omdat ze iets vergeten was. Niet omdat ze hem nog wilde naroeppen. Maar omdat haar lichaam iets voelde wat haar hoofd nog niet durfde te benoemen.

Warmte.

Zijn armen hadden haar nog maar enkele seconden geleden omhelsd.

Voorzichtig, bijna vragend.

Alsof hij bang was haar te breken. Of erger nog: haar opnieuw te verliezen.

Ze legde haar hand op de klink, zonder de deur opnieuw te openen.

Aan de andere kant hoorde ze zijn voetstappen verdwijnen in de hal. Daarna het zachte geluid van een autoportier. De motor startte.

Even bleef hij nog stationair draaien, alsof ook hij niet meteen wilde vertrekken.

Ze ging kijken aan het buitenraam.

Chantal glimlachte.

En net zo snel als die glimlach kwam, verdween hij weer.

Want met het zachte geronk van zijn wagen kwam ook de andere stem.

Die oude, bekende stem in haar hoofd.

Wat ben je aan het doen?

Ze stapte achteruit.

In de woonkamer brandde nog een kleine lamp. Twee kopjes stonden op de salontafel.

Het zijne halfleeg, het hare koud geworden.

Op de zetel waar hij had gezeten, lag nog een plooi in het kussen. Zoiets kleins. Zoiets onbenulligs. En toch bleef haar blik eraan hangen.

Roel was hier geweest.

Niet zomaar als vriend. Niet zomaar als iemand uit het verleden.

Hij was hier geweest als mogelijkheid.

En dat maakte haar bang.

Ze liep naar de keuken en zette automatisch water op voor een muntthee, hoewel ze eigenlijk geen dorst had. Haar handen deden wat ze al jaren deden wanneer haar gedachten te luid werden: opruimen, spoelen, vegen, recht leggen.

Controle zoeken in kleine dingen.

Het lepeltje tikte tegen het aanrecht. Een scherp, helder geluid.

Chantal sloot haar ogen.

Ze was zesenzestig jaar. Een volwassen vrouw.

Moeder. Grootmoeder.

Iemand die gewerkt had, geleefd had, liefgehad had.

Iemand die wist hoe de wereld in elkaar zat.

En toch voelde ze zich op dat moment weer als een jong meisje dat niet wist wat liefde van haar wilde.

Waarom kon ze niet gewoon gelukkig zijn?

Waarom moest er, telkens wanneer iemand dichterbij kwam, iets in haar verstijven?

Ze nam haar kop thee mee naar de woonkamer en ging zitten.

Niet in de zetel waar hij naast haar had gezeten.
Op de stoel aan de overkant.
Alsof afstand haar zou helpen om helderder te denken.
Maar de stilte hielp niet.
Integendeel.
In de stilte kwamen ze allemaal terug.
Geert.
Alex.
Thomas.
Drie namen. Drie levens. Drie keer had ze gedacht dat ze wist waar ze aan begon. Drie keer had ze zichzelf wijsgemaakt dat liefde genoeg zou zijn.
Bij Geert was het de stilte geweest.
Bij Alex de hardheid.
Bij Thomas de angst.
Ze had het nooit zo op een rij gezet, maar vanavond leek alles plots logisch en tegelijk ondraaglijk eenvoudig.
Ze was niet bang voor liefde.
Ze was bang voor wat liefde kon worden.
Haar blik gleed naar de kast in de hoek van de kamer. Onderaan, achter een stapel oude fotoalbums, lag een doos die ze zelden aanraakte. Een eenvoudige kartonnen doos. Niets bijzonders.
Toch voelde ze telkens weerstand wanneer ze eraan dacht.
Vanavond stond ze op.
Ze knielde bij de kast, schoof de albums opzij en trok de doos naar zich toe. Het karton rook naar stof en verleden.
Bovenop lagen foto's. Vakanties. Verjaardagen. Kinderen met tandeloze glimlachen. Een jongere versie van

zichzelf, met ogen die nog niet wisten wat ze later allemaal zouden zien.

En daar, tussen twee vergeelde foto's, vond ze hem.

Haar vader.

Ze hield de foto met beide handen vast.

Hij stond ergens buiten, zijn armen losjes over elkaar, lachend naar degene die de foto had genomen. Waarschijnlijk haar moeder. Hij was nog jong. Veel te jong, wist ze nu. Ze had hem verloren toen hij pas zevenenveertig was.

Zevenenveertig.

Een leeftijd waarop een mens nog plannen hoort te maken. Geen afscheid.

Chantal streek met haar duim over de rand van de foto.

"Papa," fluisterde ze.

Het woord kwam vanzelf. Zacht. Breekbaar.

Hij was altijd haar veilige plek geweest. Niet omdat hij grote woorden gebruikte. Niet omdat hij alles oploste. Maar omdat hij er was. Rustig. Betrouwbaar. Warm.

Ze vroeg zich af wat hij van haar leven zou hebben gevonden.

Of hij haar had gewaarschuwd.

Of hij Thomas meteen had doorzien.

Of hij naast haar had gestaan toen ze eindelijk haar valies pakte.

Misschien wel.

Misschien had ze dan minder lang gewacht.

Ze voelde de oude pijn even scherp als toen. Niet alleen het gemis van haar vader, maar ook het besef hoeveel beslissingen ze later zonder hem had moeten nemen. Hoe vaak ze sterk had moeten zijn terwijl ze eigenlijk

gewoon iemand nodig had die zei: Kom, meisje, je bent veilig.

Gelukkig had ze nog haar moeder waar ze in moeilijke momenten veel steun van heeft gekregen.

Ze legde de foto op tafel en haalde diep adem.

Roel gaf haar geen angst omdat hij gevaarlijk was. Dat wist ze.

Hij was lief. Misschien zelfs te lief, dacht ze soms.

Te attent. Te geduldig. Te zeker van haar.

En toch was dat net wat haar onrustig maakte.

Want ooit was Thomas ook charmant geweest.

Ooit had zij ook gedacht: Hij ziet mij graag.

Ze stond op en liep naar het kleine bureautje bij het raam.

In de lade lag een schrift. Blanco, op enkele losse boodschappenlijstjes na.

Ze nam het eruit, zocht een pen en ging opnieuw zitten.

Buiten was het donker.

In het raam zag ze haar eigen spiegelbeeld.

Een vrouw van zesenzestig, met lijnen rond haar ogen en een blik die veel had gedragen.

Ze dacht aan Roel.

Aan hoe hij haar hand had genomen.

Aan hoe normaal dat even had gevoeld.

Aan hoe snel daarna de paniek was gekomen.

Ze sloeg het schrift open.

Een leeg blad keek haar aan.

Misschien moest ze het eindelijk opschrijven.

Niet om iemand te overtuigen.

Niet om medelijden te krijgen.

Maar om zichzelf te begrijpen.

Waarom was ze zo geworden?

Wanneer was liefde veranderd van iets warmes in iets waarvoor ze op haar hoede moest zijn?

Ze zette de pen op papier.

Even aarzelde ze nog.

Daarna schreef ze:

Vandaag ben ik zesenzestig jaar en ik weet nog altijd niet waarom ik bang ben om lief te hebben.

Ze las de zin opnieuw.

En toen kwamen de tranen.

Niet heftig. Niet luid.

Gewoon stil, alsof ze eindelijk toestemming kregen.

Chantal liet ze komen.

Voor Geert, die ze nooit echt had kunnen bereiken.

Voor Alex, bij wie ze te lang had gehoopt dat het beter zou worden.

Voor Thomas, die haar had doen geloven dat liefde angst was.

Voor zichzelf.

En misschien ook een beetje voor Roel, die aan de andere kant van de nacht naar huis reed zonder te weten dat zij net begonnen was aan het moeilijkste gesprek van haar leven.

Het gesprek met zichzelf.

Hoofdstuk 2

Het meisje met de grote dromen

Wanneer Chantal lterugdacht aan haar jeugd, herinnerde ze zich geen grote gebeurtenissen.

Geen drama's.

Geen moeilijke periodes.

Geen verhalen die mensen stil kregen op familiefeesten.

Ze herinnerde zich vooral warmte.

Het soort warmte dat je pas echt beseft wanneer je ouder wordt.

Een huis waar gelachen werd.

Waar haar moeder de radio opzette tijdens het koken.

Waar de geur van verse soep zich vermengde met die van gepoetste vloeren.

Waar haar vader na het werk thuiskwam en eerst haar moeder een kus gaf voor hij vroeg hoe de dag geweest was.

Het waren kleine dingen.

Maar het waren precies die kleine dingen die haar beeld van liefde hadden gevormd.

Liefde was veiligheid.

Liefde was thuiskomen.

Liefde was weten dat iemand op je wachtte.

Als kind twijfelde ze daar nooit aan.

Op school was Chantal geen meisje dat alle aandacht opeiste.

Ze had vriendinnen.

Genoeg om zich nooit alleen te voelen.

Ze lachte graag, praatte makkelijk met mensen, had die openheid die ervoor zorgde dat anderen zich snel op hun gemak voelden.

"Jij maakt overal vrienden," zei haar moeder soms lachend.

Het was waar.

Mensen vertrouwden haar snel.

Misschien omdat zij hen ook snel vertrouwde.

Ze zag meestal eerst het goede in anderen.

Een eigenschap waar ze later zowel geluk als verdriet door zou kennen.

Toen ze zestien werd, begon de wereld groter te worden.

Dansavonden.

Kermissen.

Feesten in de buurt.

Samen met vriendinnen uren voor de spiegel staan om te beslissen welke blouse het mooiste was.

Om daarna toch weer iets anders aan te trekken.

Ze genoten van die avonden alsof ze eeuwig zouden duren.

De muziek.

Het gelach.

De vrijheid.

De eerste jongens die hun aandacht trokken.

De eerste blikken die iets langer bleven hangen dan nodig.

Niets serieus.

Gewoon dromen.

Zoals meisjes van die leeftijd dromen.

Op een zomeravond zat ze met haar beste vriendin op een bankje aan het dorpsplein.

De lucht kleurde langzaam oranje.
Mensen wandelden voorbij.
Kinderen speelden nog tussen de huizen.
"Hoe zie jij je later?" vroeg haar vriendin plots.
Chantal dacht even na.
"Getrouwd."
"Dat is alles?"
Ze lachte.
"Nee natuurlijk niet."
"Vertel."
Chantal keek naar de mensen op het plein.
Naar een ouder koppel dat hand in hand voorbij wandelde.
"Gewoon gelukkig."
"Dat wil iedereen."
"Ja, maar ik bedoel echt gelukkig."
Ze zocht naar woorden.
"Een man die mij graag ziet. Kinderen. Een huis waar iedereen graag thuis komt."
Haar vriendin grijnsde.
"Dat klinkt nogal braaf."
"Misschien."
"En rijk worden?"
Chantal schudde haar hoofd.
"Nee."
"Verre reizen?"
"Mag."
"Een sportwagen?"
Nu moest ze lachen.
"Waar haal jij dat allemaal?"
"Ik probeer te weten te komen wat jij wilt."
Chantal dacht opnieuw even na.

Daarna antwoordde ze zacht:
"Ik wil gewoon iemand die blijft."
Op dat moment wist ze niet hoe bijzonder die woorden
later zouden worden.
De jaren gingen voorbij.
Ze werkte.
Maakte plannen.
Bouwde aan haar toekomst.
Zoals zoveel jonge vrouwen geloofde ze dat het leven
zich vanzelf zou ontvouwen.
Dat liefde zou komen wanneer het tijd was.
Dat geluk iets was wat je vond.
Niet iets waar je voor moest vechten.
Niet iets wat je kon verliezen.
Op een avond werd ze door een vriendin meegenomen
naar een feest.
Eigenlijk had ze geen zin.
Ze was moe van het werk.
Twijfelde zelfs om thuis te blijven.
Maar uiteindelijk ging ze toch.
Een beslissing die haar leven zou veranderen.
Het zaaltje zat vol mensen.
Muziek speelde.
Aan tafeltjes werd gepraat en gelachen.
En ergens tussen al die mensen zag ze hem.
Hij kwam binnen en ging langs de toog staan.
Met een vriendelijk gezicht keek hij in het rond.
Naar de mensen aan de tafeltjes, naar de dansende
jongeren.
Ontspannen.
Hun blikken kruisten elkaar slechts een seconde.
Niet langer.

Maar lang genoeg om iets op te merken.

Iets wat haar nieuwsgierig maakte.

Ze keek snel weer weg.

Niet wetende dat ze enkele maanden later verliefd zou zijn.

Niet wetende dat deze ontmoeting het begin zou worden van het eerste grote hoofdstuk van haar volwassen leven.

En zeker niet wetende dat sommige liefdes niet eindigen wanneer ze voorbij zijn.

Sommige blijven nog jarenlang een stukje van je verhaal.

Hoofdstuk 3

Eerste verliefdheid

Als Chantal jaren later terugdacht aan de eerste keer dat ze Geert echt had ontmoet, moest ze glimlachen.

Niet omdat het zo'n spectaculaire ontmoeting was geweest.

Integendeel.

Er was geen bliksemschicht geweest.

Geen muziek die plots stopte.

Geen gevoel dat haar wereld op zijn kop werd gezet.

Het was gewoon... vanzelf gegaan.

Misschien was dat net waarom het zo goed voelde.

Na dat eerste feest kwamen ze elkaar vaker tegen.

In die tijd ging dat anders dan tegenwoordig.

Geen gsm's.

Geen sociale media.

Geen berichtjes die de hele dag door gestuurd werden.

Je moest geluk hebben.

Of een beetje moeite doen.

Geert deed beide.

Wanneer er ergens een dansavond was, leek hij toevallig ook aanwezig te zijn.

Wanneer ze met vriendinnen iets gingen drinken, verscheen hij ergens in de buurt.

Niet opdringerig.

Gewoon aanwezig.

En telkens opnieuw raakten ze aan de praat.

"Jij bent precies overal," lachte Chantal op een avond.

Geert haalde zijn schouders op.
"Of jij."
"Dat kan ook."
"Misschien moeten we stoppen met elkaar toevallig tegen te komen."
Ze keek hem vragend aan.
"En?"
"Misschien eens ergens afspreken."
Zijn glimlach was ontwapenend.
Ze voelde haar wangen warm worden.
"Misschien wel."
Hun eerste afspraak was eenvoudig.
Een wandeling.
Meer niet.
Geen dure restaurants.
Geen grote plannen.
Gewoon twee jonge mensen die elkaar beter wilden leren kennen.
Ze praatten uren. Want dat kon hij wel.
Over werk.
Over muziek.
Over dromen.
Over dingen die achteraf onbelangrijk lijken, maar op dat moment de wereld betekenen.
Wat Chantal vooral opviel was hoe gemakkelijk alles ging.
Er waren geen stiltes die ongemakkelijk voelden.
Geen momenten waarop ze naar woorden moest zoeken.
Ze voelde zich op haar gemak.
Dat was nieuw.
De weken daarna zagen ze elkaar steeds vaker.

Hun relatie groeide rustig.
Natuurlijk.
Alsof het vanzelfsprekend was dat ze samen waren.
Wanneer ze hem zag aankomen, voelde ze vlinders.
Wanneer hij haar hand vastnam, leek dat de normaalste
zaak van de wereld.
En wanneer hij haar voor het eerst kustte, wist ze zeker
dat dit het begin was van iets bijzonders.
Op een avond zaten ze samen op een bankje langs een
rustige weg buiten het dorp.
De zomer liep stilaan ten einde.
De lucht rook naar vers gemaaid gras.
Geert sloeg een arm rond haar schouders.
"Waar denk je aan?" vroeg hij.
Chantal glimlachte.
"Gewoon."
"Dat is geen antwoord."
"Ik kijk naar de toekomst."
"En?"
Ze keek hem aan.
"Ik denk dat die mooi wordt."
Hij lachte.
"Dat hoop ik ook."
Op dat moment geloofde ze hem volledig.
Hun omgeving zag het ook.
Haar vader had al gevraagd wie die jongen was
waarmee ze soms afsprak.
"Je moet hem maar eens voorstellen."
Op een zondagnamiddag kwam Geert een stukje taart
eten en maakte kennis met haar ouders.
"Wat is dat een sympathieke jonge man." was de indruk
van haar moeder.

Ze was steeds blij wanneer Geert langskwam.
Hij maakte gemakkelijk contact met mensen.
Familieleden maakten opmerkingen.
Vriendinnen plaagden haar.
Hij was altijd vriendelijk.
Altijd goedgezind.
Iemand die sfeer bracht.
Het soort persoon dat overal welkom was.
Een jaar later spraken ze voor het eerst over
samenwonen.
Voor jonge mensen leek alles mogelijk.
Hun leven lag nog volledig open.
Ze maakten plannen.
Praatten over een huis.
Over kinderen.
Over later.
Dat woord alleen al klonk toen nog eindeloos ver weg.
Later.
Alsof er een zee van tijd tussen lag.
Op een zondagmiddag zaten ze samen bij haar ouders
aan tafel.
Er werd gelachen.
Gegeten.
Verhalen verteld.
Zoals zo vaak.
Toen haar vader even naar buiten ging om iets uit de
garage te halen, keek haar moeder glimlachend naar hen
beiden.
"Jullie zien elkaar graag, hé?"
Chantal voelde zich blozen.
Geert lachte.
"Dat denk ik wel."